

Descoperirile și slăbiciunile lui Pavel (12:1-10)

Când Pavel se laudă față de apostolii mincinoși el insistă pe patru lucruri:

- a) Apartenența sa iudaică
- b) Suferințele sale pentru Hristos însoțite de grija pentru Biserici
- c) Descoperirile primite de la Domnul
- d) Slăbiciunile sale

El arată că în toate privințele este mai presus față de acei apostoli nespuse de aleși.
Astfel:

- a) După cum sunt ei IUDEI, este și el Iudeu
- b) Ei susțin că sunt SLUJITORI AI LUI HRISTOS. Pavel nu doar susține dar o dovedește prin suferințe pentru Hristos de care apostolii mincinoși erau total străini. Dacă ei sunt apostoli ai lui Hristos (argumentul lor=doar vorbe), Pavel și mai mult! (argumentul lui = vorbe +suferințe nespuse de mari pentru Hristos și Biserica Sa).
- c) În ce privește CUNOȘTINȚA. Pavel nu doar că îi eclipsează prin cunoștințele sale, dar se poate lăuda că a fost răpit la cer și a auzit cuvinte care nu se pot rosti pe pământ. Apostolii mincinoși nici nu știau măcar că e posibil ca un om să treacă prin asemenea experiențe.
- d) SLĂBICIUNILE. Aici Pavel este genial. Aici se face diferența esențială între lauda apostolilor mincinoși și lauda paulină. Apostolii se lăudau că sunt Iudei, slujitori ai lui Hristos și plini de cunoașterea lui Dumnezeu. Dar ei nu se lăudau cu slăbiciunile lor. Pavel în schimb se laudă cu slăbiciunile lui, de fapt DOAR cu slăbiciunile lui, pentru ca să strălucească nu el însuși, ci Hristos care îl întărește și lucrează în el prin puterea și harul Lui.

În pasajul din cap.12a Pavel nu insistă pe descoperirile Domnului, ci pe slăbiciunile lui. El amintește de descoperirile Domnului pentru a le arăta corintenilor că el și nu apostolii aceia nespuse de aleși, este chemat de Domnul să vestească Evanghelia Fiului Său. Pavel vorbește de experiențe absolut impresionate. Răpit la al treilea cer. Deci sunt mai multe ceruri. Câte? 7? Ce înseamnă această ierarhie cerească? Niveluri de cunoaștere? Niveluri de apropiere de Domnul? Care e cerul mai apropiat de Domnul? Primul sau al șaptelea – în caz că sunt 7? Sau sunt doar trei ceruri? Dacă da, o fi al treilea cel mai apropiat de scaunul de domnie al Domnului? Pavel nu știe dacă a fost răpit în trup sau nu. Probabil el avea senzația că este în trup căci altfel nu și-ar fi pus problema că ar fi putut fi în trup. Deci el pune în calcul nu doar o răpire sufletească, ci o răpire în trup. Pavel ar fi fost luat temporar în ceruri cu tot

cu trup. Experiența ar fi fost totală. Dar el nu știe sigur dacă a fost în trup. A intrat într-o altă lume și dimensiune. Iar acolo a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească! Noi nici nu ne-am pus problema că ar putea fi cuvinte care nu sunt îngăduite omului să le rostească. și ne întrebăm: oare ce pot fi acele cuvinte? Și de ce nu sunt îngăduite unui om să le rostească? Nu sunt îngăduite a fi rostite aici și acum în acest pământ decăzut probabil. Dar probabil vor putea fi rostite dincolo. Și marea întrebare: de ce a descoperit Domnul aceste cuvinte lui Pavel, dacă el nu avea voie să le rostească pe pământ?

Gândiți-vă la Pavel. Să știe niște lucruri pe care nu le putea împărtăși cu nimeni! Ce test pentru marele apostol. Să știi taine pe care să le păstrezi doar pentru tine până la sfârșitul vieții. Cu siguranță că acele descoperiri erau resurse importante în alergarea lui Pavel. Cerul nu era pentru Pavel doar o idee. El fusese acolo. Cerul era o realitate. Slava viitoare era o realitate. E adevărat că o revelație se diminuează în timp și trăirea este tot prin credință. Dar cu siguranță o astfel de descoperire te marchează și ajută enorm credința. Pavel primise resurse speciale, căci și slujba sa era specială. Pavel primise resurse speciale căci și presiunile la care era supus erau speciale. Pavel deci nu a primit doar revelația lui Isus Hristos pe care apoi ne-a dăruit-o nouă prin epistolele sale. Pavel a primit prin revelație mai mult decât Evanghelia care a ajuns la noi. Și cu ce ne ajută pe noi să știm că Pavel a primit revelații care nu se pot rosti pe pământ? Ne ajută să respectăm marele apostol. Ne ajută să nu fim complexați de el, știind că a primit resurse speciale pentru o lucrare specială. Ne ajută să acceptăm că aici cunoaștem doar în mică parte, și că sunt mult, mult mai multe lucruri pe care le vom afla dincolo. Nu putem avea pe pământ toate răspunsurile. Dar nu înseamnă că nu există răspunsuri. Ooo, câte surprize are Domnul pentru noi. OOO!!! cum vom amuți când vom înțelege nenumăratele dimensiuni ale planului Său și ale voii Sale cu noi și cu această lume. Deci să nu ne grăbim să ne dăm cu părerea și să tragem diverse concluzii. Unghiul nostru este așa îngust, și accesul nostru la informații așa de limitat. Noi trăim în epoca credinței și nu în cea a cunoașterii. Epoca cunoașterii va veni curând. Dar până atunci să fim smeriți cu puținul pe care îl cunoaștem și să trăim prin credință. Și când vor fi lucruri pe care nu le vom înțelege, sau ni se va părea că Domnul se contrazice etc, să ne amintim că noi operăm cu informații așa de puține, și că sunt mult mai multe fațete ale planului lui Dumnezeu pe care nu le putem nici intui, nici visa.

Pavel a avut aceste revelații cu 14 ani înainte de scrierea epistolei. Epistola se estimează a fi scrisă în jurul anilor 55-56 d.H. Deci revelația a fost primită în jurul anilor 41-42 d. Hr., cam aproximativ 10 ani de la convertire, dacă acceptăm anul 30 d.Hr. ca data convertirii lui Pavel. Știm că Pavel a avut și după convertire revelații speciale prin care i-a fost încredințată Evanghelia (vezi Galateni cap.1-2). Iată că el primește mai târziu și revelații noi, suplimentare.

Pavel se ferește însă să se laude cu acest tip de experiențe. El știe că el, ca slujitor al Domnului, poate fi atât denigrat, cât și idolatrizat. Imaginația omului e dispusă mereu să umple golurile atât în sens pozitiv cât și în sens negativ. Ea va prefera extremele, ea va pendula între imaginea omului dual și pervers și imaginea sfântului și supraomului. De aceea, Pavel se ferește să povestească aceste experiențe (măcar că sunt adevărate) pentru ca NIMENI să nu aibă despre el o părere mai înaltă decât ce se vede în el sau se aude de la el. Pavel vrea ca oamenii să îl laude pe Domnul și nu pe el. În același timp el vrea ca oamenii să știe că el este apostolul ales să dăruiască omenirii Evanghelia. Grea sarcină. El nu vrea ca cei

din Corint să îl desconsidere, dar nici să aibă o părere mai înaltă decât ce este în realitate. Pavel vrea să fie privit ca un om normal, cu slăbiciuni, dar întărit de harul lui Dumnezeu. Și întărit de harul lui Dumnezeu într-o anumită dimensiune. El vrea ca oamenii să vadă în el harul lui Dumnezeu, dar să îl vadă atât cât este, și nu mai mult decât este. Fiecare din noi avem o măsură a credinței în slujire. Pavel ne îndeamnă la echilibru, la cumpătare. Să ne acceptăm măsura de credință. ea poate fi mai mică sau mai mare. Harul poate lucra mai mult sau mai puțin prin noi. Dacă harul lucrează mai mult prin tine, e bine să accepți acest lucru. Nu e vorba de mândrie, ci a te poziționa corect în cadrul slujrii Trupului lui Hristos.

Și am ajuns la tema slăbiciunilor. Am ajuns la celebrul pasaj despre slăbiciuni. Este deja un pasaj celebru căci l-am adus în discuție de la începutul comentariului nostru. Într-adevăr l-am adus de mai multe ori în discuție și am detaliat în dese rânduri această temă. Acest lucru nu este întâmplător, căci tema puterii Domnului revărsată în slăbiciune este o temă centrală a epistolei. Observăm că epistola se încheie chiar cu această temă (vezi 13:4). Capitolul 12a este un pasaj cheie în epistolă și în întreg Noul Testament detaliind și abordând foarte direct această temă. Dar tema străbate întreaga epistolă. Pavel, apostolul, își prezintă viața ca fiind o **viață în slăbiciune și suferință**. Dar nu prezintă acest lucru ca pe ceva rușinos, sau ca pe un faliment, ci ca pe cheia succesului său apostolic. Și 2 Corinteni ne descoperă mai mult ca orice carte a Scripturii rolul slăbiciunii în lupta spirituală, această minunată taină: slăbiciunea este terenul perfect în care și prin care Dumnezeu poate lucra. Pavel înțelege această taină. Și de aceea comută pe lauda pe propriile slăbiciuni. De trei ori el insistă pe lauda cu propriile slăbiciuni:

- Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda **NUMAI** cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea. (11:30)
- Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda **DECÂT** cu slăbiciunile mele.(12:5)
- Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. Deci, mă voi lăuda **MULT MAI BUCUROS** cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

Problema slăbiciunii și a laudei cu slăbiciunile sale, nu este un element neglijabil, un detaliu, sau un mic aspect din lupta spirituală paulină. Este un element cheie, un element fundamental. În joc este rămânere activă a puterii lui Hristos în apostol. Iar slăbiciunile și raportarea corectă la ele este CHEIA rămânerii și manifestării depline a puterii lui Hristos în Pavel. Faptul că Pavel repetă această idee de TREI ORI în același pasaj de 13 versete, ne indică faptul că tema abordată este de o importanță colosală.

Și ca să nu mă umflu de mândrie

Cât de mare este pericolul mândriei! Pavel nu spune: și ca să nu mă mândresc puțin, ci: și ca să nu MĂ UMPLU de mândrie. Mândria poate pune stăpânire pe noi mai repede decât orice alt păcat. Pentru celalte păcate, e nevoie de un proces, de un șir repetat de căderi, pentru ca acel păcat să pună stăpânire pe noi. Dar când e vorba de mândrie, este de ajuns să te

privești câteva secunde în oglinda neprihănirii personale sau a comparării cu alții, și să spui: ce grozav și special sunt eu! Mândria este cel mai periculos păcat. Căci ne urmărește cu adevărat la fiecare pas, secundă de secundă. Căci dacă celelalte ispite sunt pasagere, și apar doar în anumite perioade ale zilei, săptămânii, lunii sau vieții, ispita mândriei este activă clipă de clipă. De ce? Pentru că mândria este răspunsul pe care îl propune diavolului la întrebarea: cine sunt eu? Iar întrebarea: cine sunt eu? Ne urmărește în fiecare secundă. Este o nevoie pusă de Domnul în noi pe care o putem defini ca și nevoia de a ne defini identitatea. Și este o nevoie fundamentală care se leagă de nevoia de avea o imagine bună de sine, de nevoia de sens și semnificație. CINE SUNT EU? Iată întrebarea care ne macină clipă de clipă. Suntem într-o permanentă căutare a identității. Și e ceva normal, Căci Domnul ne-a pus această nevoie în noi. Și de aici compararea cu ceilalți, evaluarea permanentă a succeselor, și falimentelor personale, căutarea aprecierii, păreriilor celorlalți despre noi, teama de eșec și frica față de critică, precum și strădania continuă a minții de a construi o imagine pozitivă față de sine. Deși sunt diverse forme, întrebarea: **CINE SUNT EU?** ne urmărește clipă de clipă. Mândria propune și ea un răspuns clipă de clipă. Mândria ne propune o definiție a propriei identități PRIN NOI ÎNȘINE. Mândria ne propune să căutăm ÎN NOI ÎNȘINE răspunsul la întrebare. Și pentru ca răspunsul acesta să fie VALID, noi trebuie ÎN SINE să fim ceva, și să deținem CEVA. Și sunt cei trei mari PILONI ai acestui ÎN SINE:

- EU ȘTIU!
- EU POT!
- EU MERIT!

Este de fapt iluzia îndumnezeirii. Și această găsim a răspunsului supune ființa la un chin permanent, la o zbatere permanentă, la un balans continuu de la extaz la agonie. Atunci când reușim să ne atingem propriile standarde, sau mai bine zis când reușim să ne convingem propriile standarde, trăim iluzia că suntem CINEVA! și ne bucurăm de o părere bună despre noi înșine! Atunci când falimentăm să ne atingem standardele personale, suntem bătuiți de dezamăgire și depresie. Astfel, glisăm de la o imagine bună de sine, la o imagine groznică despre sine, și uneori glisăm repede între cele două extreme. Și chiar această glisare ne arată că ceva nu este în regulă. În cele din urmă, ori ești grozav, ori ești un nimeni! Nu se poate peste noapte (după un eșec) dintr-un grozav și special să devii un nimeni, și tot peste noapte (după un succes) dintr-un nimeni să devii cel mai tare! Ceva nu este în regulă! E evident că trăim în MINCIUNĂ atunci când e vorba să ne definim propria identitate. Țin să subliniez că în contextul de mai sus disperarea și scârba de sine produsă de un faliment este TOT UN PRODUS al MÂNDRIEI. Chiar sentimentele de culpabilizare pot fi tot un produs al mândriei. Căci ne reproșăm nouă ÎNȘINE: cum am putut EU să fac cutare lucru? Deci premiza întrebării este că EU SUNT ÎN SINE CINEVA, că EU POT; EU ȘTIU ȘI EU MERIT, și de aceea, POT avea pretenții de la MINE. Mândria se manifestă și în succes, și în faliment. O părere rea despre sine este un produs al mândriei la fel ca și părere bună despre sine.

Deci clipă de clipă suntem urmăriți de întrebarea: Cine sunt eu?, și clipă de clipă suntem urmăriți de răspunsul MÂNDRIEI care ne propune să fim cineva prin sine. Și nu

trebuie să te sui sus ca Nebucadnețar și să privești realizările tale spunând: *Iată Babilonul cel mare pe care l-am făcut prin puterea mea și spre slava mea!* (vezi daniel cap.4), ca trăiești în mândrie. Mândria are o mulțime de forme și sunt extrem de subtile. Atunci când crezi că ești măcar în foarte mică parte CEVA ÎN SINE, atunci când crezi măcar în foarte mică parte că ȘTII; POȚI ȘI MERIȚI, mândria este acolo turnându-și fiera păcătoasă în ființa ta. Atunci când te vezi puțin mai bun, mai merituos și mai puternic ca ÎN TRECUT, sau atunci când te vezi puțin mai bun, mai special, mai merituos, mai puternic ca CEI DIN JUR, ești insuflat de păcatul mândriei. Și dacă lucrurile stau așa, atunci înseamnă că mândria este păcatul pe care îl comitem cel mai des. DA, așa este! și atunci înseamnă că MÂNDRIA este adesea rădăcina tuturor celorlalte păcate mai vizibile pe care le comitem. Da, așa este! Am putea demonstra prin multe exemple concrete că adevărata rădăcină a căderilor noastre este cel mai adesea mândria, chiar dacă e vorba de o mânie, de o vorbă urâtă, de o neiertare etc. Exemplul clasic: de obicei cădem pentru că subestimăm războiul spiritual și nu mâncăm suficient. Adică, nu luăm în serios lupta spirituală în fiecare zi, și nu petrecem un timp consistent de părtășie cu Domnul pentru a-i cere pâinea spirituală cea de toate zilele. Și nemâncați, suntem slabi în fața ispitelor. Și ispita vine pe neașteptate și cu intensitate, și până să ne trezim suntem și loviți la pământ: deja ne-am mâniat, deja am bârfit, deja am judecat pe fratele nostru, deja ne-am rușinat de Domnul! Dar observăm că dacă analizăm procesul totul a început cu mândria. Am crezut că suntem ceva prin sine, că prin sine putem, că am acumulat suficientă experiență spirituală, că acum după atâtea victorii spirituale și după atâția ani de credință suntem suficient de puternici să facem față ispitelor unor zile banale. Noi nu formulăm clar aceste propoziții în noi, dar ele sunt acolo. Așa se explică că am neglijat părtășia cu Domnul și am plecat așa de liniștiți în zi. De multe ori cădem chiar dacă avem un timp de părtășie constant cu Domnul. Ce se întâmplă? Timpul constant cu Domnul nu este perceput ca o manifestare a totalei dependențe a noastre de Domnul ci este perceput ca o piatră importantă la construirea pedestalului neprihănirii personale. Și atunci, fiind insuflați de mândrie, puterea Ispititorului crește, iar puterea Duhului în noi se diminuează. O, ce legitate simplă! O, dacă am înțelege-o! Domnul stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți. Să ne închipuim mândria ca un combustibil negru și urâcios care caută să picure, să se reverse mereu peste ființa noastră. Iar noi suntem între două mari puteri: puterea Duhului și puterea firii pământești. Ce face acest combustibil urâcios și negru când picură, se revarsă în ființa noastră? Aprinde focul și puterea firii pământești, o energizează, și îi mărește vitalitatea și puterea de lucru și de influență asupra noastră. De asemenea acest combustibil urâcios diminuează, stinge, îngreunează, împotmolește lucrarea Duhului. Să ne imaginăm că noi suntem între două motoare: motorul Duhului care merge pe benzină, și motorul firii care merge pe motorină. Mândria este motorină. Ea se revarsă în rezervoul firii alimentând-o și în rezervorul Duhului blocându-l. Și în trăirea noastră este o dinamică permanentă între cele două motoare. Și cu cât este mai puțină mândrie, cu atât puterea Duhului crește, și puterea firii scade. În noi este un permanent amestec de sine și de Hristos, de minciună și adevăr, de mândrie și smerenie. Dar cu cât domnește mai mult smerenia cu atât Duhul poate să pună stăpânire pe viața noastră, ne poate călăuzi mai mult, ne poate vorbi mai mult, ne poate motiva mai mult, ne poate întări mai mult....! Și dacă Duhul te călăuzește, te motivează și te întărește, cine poate să te oprească din drum? Poziția zero, de totală smerenie și depedență de Domnul e cea mai căutată de Duhul Sfânt. Căci e poziția unde este la El acasă, unde poate lucra nestingherit în noi, fără opreliștile

eului, sinelui, fără piedicile mândriei, fără stropii de combustibil negru. De fapt aceasta este poziția care definește ce înseamnă A FI ÎN HRISTOS! De fapt, aceasta este poziția care definește ce înseamnă în mod autentic A CREDE ÎN HRISTOS! A crede în HRISTOS înseamnă a renunța la poziția eului-dumnezeu și a te așeza pe tine smerit lângă cruce. Acolo este locul, singurul loc, unde operează puterea lui Dumnezeu! Cu cât suntem mai constanți în acel loc, cu cât ne afundăm mai profund în acel loc, și cu cât acel loc pune stăpânire mai mult peste toate domeniile vieții noastre, cu atât credem mai mult în Hristos, și cu atât puterea Duhului poate opera mai mult în noi și prin noi! Acesta este taina unei vieți de biruință! Aceasta este taina vieții! Aceasta este taina de a fi în Hristos! Și în mod bizar noi fugim de acel punct zero, de acel punct al morții eului, căci credem că acolo este sfârșitul nostru. Dar de fapt acolo este **adevăratul început**. Cel care crede în Isus Hristos, crede în lumina revelației, atât adevărul despre sine cât și adevărul despre Hristos. Nimic nu ne revelează mai bine cine suntem noi decât crucea lui Hristos. Cel care crede în Hristos crede:

- Că este un mare păcătos care merită iadul și că păcatul său este așa de grav încât singura soluție este moartea Fiului lui Dumnezeu în locul lui.
- Că nu are nici un merit înaintea lui Dumnezeu, și nimic bun cu care să poată cumpăra măcar în parte iertarea Creatorului.
- Că singura soluție pentru iertarea sa este crucea lui Hristos.
- Că deși nu are nici un merit și nu poate face nimic bun pentru îndepărtarea păcatului, jertfa lui Hristos este desăvârșită și completă și oferă o îndreptățire desăvârșită și completă.
- Că nimic bun nu locuiește în el și că nu are puterea să facă binele. Că este total neputincios în a împlini voia lui Dumnezeu.
- Că singura soluția pentru a trăi o viață sfântă este viața lui Hristos în el, care este un dar primit prin credință și pe baza iertării în Hristos.
- Că deși este total neputincios în a face voia lui Dumnezeu, viața lui Hristos este o resursă suficientă și completă pentru schimbarea și pentru a trăi o viață de biruință chiar pe acest pământ, chiar în firea pământească.

Nu poți crede în Hristos fără să crezi și adevărul despre sine. Să ne reamintim de Pavel înainte de convertire. Pavel era plin de sine și de mândrie. Pavel își contruisese o neprihănire personală impresionantă, și el credea că este slujitorul lui Dumnezeu care face voia lui Dumnezeu. Știa Legea pe de rost și dorea să îplinească Legea lui Dumnezeu. Dar el făcea exact opusul. El lupta cu toată ființa lui împotriva lui Dumnezeu și a planurilor lui. Rătăcirile sa are la bază mândria sa. Rătăcirile religioase vin cel mai adesea pe fondul mândriei. Pavel credea că este cineva, și se vedea plin de merite. Disprețuia pe neamurile fără Dumnezeu și fără moralitate, și în poporul ales se vedea printre primii, printre fruntași. Performanțele și cunoștințele pe care le avea la vârsta sa erau speciale. Era printre primii de vârsta sa și unul din cei mai promițători tineri iudei. Provenea dintr-o

familie bogată, și deținea și cetățenie romană. Pavel era tare bogat, bogat de sine, de meritele sale, de cunoștința sa, de neprihănirea sa. Râvna sa de a prigoni pe creștini chiar la Damasc ne vorbește puțin despre cine era Pavel. Pavel era un campion al mândriei și afirmării de sine, al autoîndumnezeirii. Adesea ne gândim că Pavel a trăit ca Evreu și a trăit curat ferindu-se de imoralitățile specifice păgânilor. El cunoștea Scripturile și trăia o viață morală. Spunem că a fost ferit de adâncimile păcatului, atunci când îl comparăm pe el cu un convertit dintre Neamuri care s-a adâncit în perversiuni sexuale, în hoții și crime. Dar să nu uităm că MÂNDRIA este păcatul cardinal. Pavel era un campion al MÂNDRIEI. El s-a ferit de anumite rele, dar a îmbrăcat o altă formă a răului, și poate cea mai periculoasă formă a răului. Și a ajuns să comită și el crime, și să omoare pe copiii lui Dumnezeu în Numele lui Dumnezeu. Și să ne gândim ce s-a întâmplat cu acest Pavel când a primit revelația de pe drumul Damascului. Într-o singură secundă tot ce credea despre sine s-a dovedit a fi fals. Să crezi că ești cineva care face voia lui Dumnezeu și în următoare secundă să afli că ești un nimeni care face voia diavolului, este un șoc teribil pentru eu și pentru imaginea de sine. Ce șoc a suferit, Pavel! Ce sentimente de vinovăție, ce regrete, ce remușcări, ce întrebări de genul: cum a fost posibil să stau cu Legea de mic în mâini și să ajung slujitorul diavolului: Cum a fost posibil să mă feresc de mic de rău, și să fiu atât de departe de Dumnezeu? Pavel REALEMENTE A MURIT pe drumul Damascului. A fost o zdrobire cumplită a eului său. Toată cunoștința sa, toate meritele sale, toată puterea sa, a fost făcută una cu țărâna în momentul întâlnirii cu Hristos. Pavel a murit. Și de acolo din moarte a privit către Hristos, către ceea ce Hristos a făcut și va face pentru El, și și-a pus toată încrederea în acest Hristos care a murit și a înviat pentru el, și astfel Pavel a înviat.

A crește în credința în Hristos înseamnă a crește în credința că El e totul, și tu nimic, că El și nu tu faci TOTUL atât cu privirea la iertarea ta cât și cu privire la schimbarea ta și existența ta în lume. Aceasta înseamnă ca El să crească și tu să scazi. Și această creștere este un proces care are la bază cunoaștere prin revelație divină mediată de Scripturi și de experiențe concrete. Iar adesea aceste experiențe sunt încercări mari care sunt menite să ne curețe de încrederea idolatră și instinctivă în meritele noastre, discernământul nostru și puterea noastră. Fără astfel de experiențe dureroase curățirea de sine nu e posibilă. Pentru Pavel însuși momentul convertirii a fost o zdrobire a teribilă a eului. Dar la fiecare credincios povestea e diferită. Unii trec prin experiențe teribile de zdrobire a eului după convertire. Și cu siguranță că sunt diferite etape. Și că procesul continuă până la capăt.

Revenim la Pavel. Pavel era un campion al mândriei. Și după convertire a rămas în firea pământească. Iar ce a fost cultivat în firea pământească ne va urmări. Și acum acest fost campion al mândriei a primit cea mai aleasă slujbă din toată istoria și cele mai minunate revelații primite de vreun om vreodată. Dar vestea bună este că Pavel a primit și resurse suficiente pentru a învinge mândria; el a învins mândria și a învins-o până la capăt. Deci se poate! Se poate lupta cu cel mai subtil și pervers și ascuns păcat! Există resurse! Și în comentariul pe 2 Corinteni am tot enumerat resursele oferite de Duhul Sfânt pentru a ne ține smeriți în pofida performanțelor spirituale din viața noastră.

În acest pasaj Duhul ne descoperă o nouă resursă: țepușul din carne. Cât de cumplită trebuie să fie ispita mândriei dacă pentru a lupta cu ea, Pavel avea nevoie alături

de toate celelalte resurse primite și de UN ȚEPUȘ ÎN CARNE. Să ne amintim de resursele cu care opera Pavel:

- Trecutul său înainte de convertire îi arăta clar că nu are nici un merit și nici vreo putere să facă voia lui Dumnezeu, și că Domnul l-a ales pentru așa a vrut El și nu pentru că Pavel avea vreun merit sau ceva special. A fost o alegere absolut suverană a Creatorului. Ba mai mult. Domnul l-a ales pe cel mai lipsit de merite pentru această slujbă.
- Momentul convertirii, îi arăta clar că TOTUL a pornit de la Domnul și nu de la el, căci nu el l-a căutat pe Domnul, ci Domnul pe el. Și revelația a primit-o fără să o ceară, și a primit-o exact în momentul în care prigonea Biserica.
- Revelațiile primite erau o resursă minunată. Căci Pavel a cunoscut prin revelație pe Domnul. El a văzut slava Domnului. Și a văzut măreția Domnului (care îl ajuta să își vadă nimicnicia sa), și a văzut sfințenia Domnului (care îl ajuta să își vadă păcătoșenia sa), și a văzut puterea Domnului (care îl ajuta să vadă totala sa dependență de Domnul).
- Pavel a avut și revelația crucii lui Hristos, care îi arăta cu claritate că totul este doar datorită meritelor lui Hristos.
- Pavel a cunoscut prin revelație taina vieții lui Hristos care crește în noi. El vedea cu claritate că tot ce face bun el, de fapt Hristos îl face prin el.
- Pavel trăia o viață de încercări, de suferință și slăbiciune care avea rolul să îi aducă aminte cine este el și cât de slab este și cât de dependent este de Domnul. Pavel era închis în suferință și slăbiciune. Și atunci când îți simți propria slăbiciune, e mai ușor să vezi și să accepți adevărul despre sine și să ții departe mândria. Și Pavel înțelesese acest proces și se folosea de slăbiciune pentru a se ține pe sine smerit, în punctul zero, în acel GROUND ZERO spiritual.
- Pavel a primit revelația războiului spiritual, și a puterii vrăjmașului care coalizează perfect cu firea noastră pământească. Și știa că vrăjmașul e mai puternic decât el și că îl poate distruge în orice clipă.
- Și Pavel avea o viață constantă de părtășie cu Domnul, de rugăciune și meditație, și de aducere aminte în care să păstreze **VII** toate aceste adevăruri. Și Pavel lua fiecare zi în parte cu toată seriozitatea și în lumina acestor adevăruri.
- Și Pavel înțelesese prin revelație pericolul mândriei. Știa că acesta este cel mai mare dușman al său și că îl asaltează clipă de clipă și vrea să îl smulgă din GROUND ZERO. Deci se lupta conștient în fiecare zi cu păcatul mândriei. Și îi cunoștea toate formele și toate subtilitățile.

- Și Pavel avea EUL zdrobit atât prin revelație cât și prin mulți ani de suferințe și umilințe.

Și cu TOATE ACESTE, Domnul consideră că Pavel mai are nevoie de ceva: de un ȚEPUȘ ÎN CARNE, pentru a putea învinge ispita mândriei. Mă sperie acest lucru. Și mă gândesc dacă este adevărata afirmația:

- Dacă Pavel a avut nevoie de un țepuș, oare noi nu avem cu mult mai mult?

Vom analiza această afirmație. Pavel a primit prin revelație aceste resurse. Dar Pavel a primit și cea mai înaltă slujbă din istorie și cele mai mari descoperiri. Resursele sunt pe măsura chemării. Iar ispita mândriei este și ea pe măsura chemării. Cu cât chemarea e mai înaltă, cu atât ispita mândriei este mai mare! Și atunci și măsurile luate de Domnul pentru a o preveni trebuie să fie mai mari. Deci este o diferență între noi și Pavel. Totul a pornit de la descoperirile pe care le-a primit el:

- Și ca să nu mă umflu de mândrie DIN PRICINA STRĂLUCIRII ACESTOR DESCOPERIRI, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.

Dar cu siguranță că principiul țepușului rămâne valabil și putem învăța de la el. Dar să analizăm țepușul lui Pavel. Ce era el? Cu ce îl ajuta mai mult decât celelalte contexte de presiune și slăbiciune din viața sa? Am înțeles modalitatea prin care Domnul ne ajută să rămânem smeriți: creează contexte de presiune în viața noastră ca noi SĂ SIMȚIM INTENS propriile slăbiciuni. Și CÂND TE VEZI SLAB, e mai greu să te mândrești. Terenul favorit al mândriei este atunci când ne merge bine, când ne simțim bine, când avem succese, când suferința și slăbiciunea este departe de noi. Viața de bine, pace și succes la care noi visăm atât de mult este din punct de vedere spiritual SINUCIDERE curată. Scriptura ne arată că NOI NU PUEM pe termen lung gestiona starea de bine și de succes. În acest făgaș mândria crește pe nesimțite și peste noapte devenim PUȚIN mai încrezători în noi, PUȚIN mai puțini dependenți de Domnul. Și e de ajuns. Deja ne-am îndepărtat de ground zero. Deja puterea lui Hristos a început să se diminueze în noi. Deja dăm putere vrăjmașului se ne pregătească o capcană la care să nu putem face față.

Acest țepuș era un țepuș în CARNE. În greacă este același termen folosit de Pavel în Romani 8 pentru firea pământească. Despre ce să fie vorba? Ne gândim la două variante. Ar putea fi o boală de natură psihică sau fizică, o infirmitate în trup, în funcționarea organismului său. Sau ar putea fi vorba de o ispită intensă din firea pământească, adică la un anumit capitol al sfințirii (și poate fi oricare) să îi fie îngăduit celui rău să îl ispitească pe Pavel peste măsură de mult, mai mult decât manifestarea normală a acestei ispite la ceilalți oameni. Deci ar putea fi:

- O boală, infirmitate de natură fizică (de exemplu problema văzului cum mulți interpretează țepușul lui Pavel. Sunt mai mulți exegeți care susțin că Pavel avea o problemă cu văzul, avea probleme de vedere, și că aceste probleme ar fi fost o moștenire a revelației primite pe drumul Damascului. De asemenea,

această problemă de văz îl făcea pe Pavel să nu fie atractiv din punct de vedere uman, ba chiar să trezească o anumită repulsie în auditoriu (vezi Gal.4:14 - *Și n-ați arătat dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Însuși.*)

- O boală de natură psihică (de exemplu o depresie ciclică, sau o fobie etc.)
- O ispită foarte intensă la un anumit capitol care se activa ciclic în viața lui (de exemplu activarea de către cel rău a sentimentului intens de vinovăție față de faptul că a participat la omorârea copiilor lui Dumnezeu).

Cred că e bine că Pavel nu ne spune care e țepușul, tocmai pentru a fi deschiși la mai multe posibilități. Pavel precizează că țepușul este un sol al Satanei. Și el nu spune că țepușul a fost pus de Dumnezeu. El spune: mi-a fost pus un țepuș. Deși, Domnul a îngăduit punerea țepușului, țepușul este un sol al Satanei. Acest lucru ne-ar face să credem că mai degrabă varianta 3 (cea cu ispita) este interpretarea corectă. Dar nu este neapărat așa. Ne aducem aminte de Iov. În cartea Iov se precizează că Satana a fost cel care l-a lovit pe Iov cu o boală grea. Cu alte cuvinte, și o boală fizică poate fi un sol al Satanei. Iar termenul de carne se poate referi și la trup și la firea pământească, și oricum este o legătură strânsă între trup și firea pământească.

Faptul că țepușul este un sol al Satanei, ne arată că prin țepuș Satana urmărește ceva, iar Domnul altceva. Cu siguranță că scopul Satanei nu era ca să îl țină pe Pavel smerit. Scopul Satanei era altul. În alte traduceri Pavel spune că solul Satanei i-a fost pus ca să îl TORTUREZE. Deci era ceva foarte greu pentru Pavel. Și prin această tortură Satana încerca să îl descurajeze, să îi taie elanul., să îl facă să cârtească, să îi diminueze sănătatea și puterea de slujire (căci avem nevoie de sănătate ca să putem sluji), să îl defocalizeze de la lucrare, să îl întoarcă spre sine și să îl facă să trăiască mai puțin pentru alții. Dar țepușul avea și un alt scop, scopul lui Dumnezeu. Și scopul lui Dumnezeu era să îl țină pe Pavel în ground zero, să îl țină total smerit lângă cruce. Același țepuș putea fi distructiv sau constructiv pentru credința lui Pavel. Secretul era **nu** în țepuș ci în raportarea lui Pavel la țepuș. Secretul era în raportarea lui Pavel la slăbiciune. Pavel nu vedea în slăbiciune ceva de dorit. De aceea s-a și rugat pentru îndepărtarea țepușului. Dar nu se lua la trântă cu slăbiciunea. Ci lăsa slăbiciunea să îl conducă mereu și mereu spre același ground zero. Într-adevăr putem face o paralelă între căderea celor două turnuri gemene și lupta spirituală. Dar este doar o paralelă, doar o metaforă. Ce s-a întâmplat acolo este regretabil. Dar ca imagine aș putea spune că cele două turnuri ar putea fi un simbol al mândriei umane. Pe un turn scrie: EU MERIT!, iar pe celălalt: EU POT! Dar în mai puțin de oră ambele turnuri cad la pământ, sunt zdrobite. Eu merit! Este zdrobit. Eu pot! este zdrobit. Și după aceea, omul care a înțeles lecția, nu mai vrea să zidească alte turnuri în locul lor. Ci pe locul lor nu zidește nimic. Rămân niște fântâni care coboară ÎN JOS. ÎN SUS nu se mai zidește nimic. OMUL rămâne la nivelul zero, la altitudine zero. Nu mai zidește nimic în sus. Poate doar în jos. Drmul spre slavă, spre scaunul de domnie al Domnului, în mod bizar nu este urcând în sus, ci coborând în jos. Cu cât omul alege să coboare, cu atât Domnul este dispus să îl înalțe. Omul nu mai caută să facă un turn care să

atingă cerul. Omul rămâne în ground zero. Țepușul avea rolul să îl conducă pe Pavel spre același ground zero, spre locul în care să se vadă slab și neputincios.

Și țepușul era ceva în el însuși, în trup. Prigonirile, defărimările erau din afară și cu siguranță că rezonau cu slăbiciunile dinlăuntrul lui Pavel. Dar sursa era din afară. Dar țepușul era o sursă a slăbiciunii DIN INTERIOR. Slăbiciunea era astfel mai vizibilă. Ne aducem aminte și de Iov. Satana știa bine când a spus: *piele pentru piele!* Pe om îl doare cel mai mult când te atingi de trupul lui. Iar trupul lui ține de el, de propria sa identitate. Și tocmai de aceea, starea SA de slăbiciune se vede MAI BINE. Iată de ce alături de presiunile din afară, Domnul îngăduie și o presiune dinlăuntru, un țepuș în carne. Și probabil acest țepuș era activat ciclic. Și când Domnul vedea tendința lui Pavel de a se ridica puțin în picioare lângă cruce, Domnul activa țepușul care îl ținea pe Pavel în ground zero. Și după o predică reușită sau după o perioadă de succes în misiune, Domnul activa preventiv țepușul. Domnul nu îi dădea lui Pavel acea perioadă de răgaz, în care Pavel să privească în urmă spre toată lucrarea sa și să spună: măi dar ce grozav sunt totuși! Domnul știa că o asemenea clipă de nebunie ar putea fi fatală pentru Pavel. Căci Pavel era în linia întâi a războiului spiritual, acolo unde războiul e fără milă, și orice clipă de neveghere se plătește SCUMP. Războiul din jurul lui Pavel era cumplit. Mai presus de toate, Pavel trebuia să rămână smerit.

Și Pavel și-a avut propria sa luptă cu Domnul în ce privește țepușul. Deși avea descoperiri dumnezeiești, totuși nu a înțeles de la început foarte bine rolul țepușului. Și s-a rugat de trei ori. Și aici observăm lucruri superbe. Chiar dacă era apostol Pavel nu știa totul din planurile lui Dumnezeu și nici nu putea face totul. El a vindecat pe alții, dar nu se putea vindeca pe sine. Pavel nu primise un cec în alb cu minuni și vindecări pe de o parte, iar pe de altă parte nu știa tot din planul lui Dumnezeu față de viața lui. Pavel trăia și el prin credință și se avânta în luptă fără să știe exact ce urmează. Pavel trăia în totală supunere față de Domnul și nu putea face o minune sau vindecare decât cu voia Domnului, al cărui răspuns putea fi adesea: NU!

Pavel nu a făcut o obsesie din țepuș. S-a rugat o dată. A primit răspuns negativ. și și-a văzut de slujire o vreme. El știa că Domnul nu este dator să îl vindece, și nici nu a promis vindecare fizică tuturor credincioșilor. Ba dimpotrivă, vindecarea prin minune este mai degrabă o excepție decât o regulă. Căci în lumina cărții 2 Corinteni Dumnezeu ne închide mereu și mereu în slăbiciune. El își focalizează lupta în rugăciune pentru zidirea casei Domnului, iar propriile sale nevoi le lasă în mâna Domnului.

Pavel după o vreme însă revine la Domnul cu problema țepușului. Înseamnă că era o problemă gravă. Tortura era serioasă. Și Pavel se gândea că ar fi mai eficient în lucrare FĂRĂ țepuș. Poate acum învățase lecția smereniei, și putea rămâne smerit fără țepuș. Și e adevărat că pentru slujire avem nevoie și de sănătate. Am avut recent o indigestie. Dacă viața mea ar fi o indigestie continuă, nu aș putea studia, nu aș putea mijloci pentru frați, nu aș putea vesti Evanghelia. Sănătatea și starea de bine își are rolul ei alături de starea de slăbiciune. Trebuie să fie UN ECHILIBRU între cele două. Și Pavel oricum avea slăbiciune din partea prigonirilor și nevoilor. Deci Pavel nu vroia să alunge slăbiciunile din viața lui, dar considera că e suficientă cea din afară și că s-ar putea lipsi de țepuș. Și Pavel știa că Domnul se poate răzgândi. Că Domnul poate fi convins, cum un fiu și convinge tatăl iubitor. Și știa că măsurile luate de Domnul pentru viața noastră sunt adesea temporare. Dacă Domnul hotărăște un labirint, o încercare, o temniță pentru viața ta (să nu ai serviciu, să nu ai o casă, să nu ai o

familie, să ai un șef dificil, să ai o boală etc). Nu înseamnă că acea hotărâre e pentru totdeauna. Adesea e doar o măsură temporară. Și după ce acel context își face lucrarea în zidirea chipului lui Hristos din noi, este îndepărtat și schimbat cu alt context, și tot așa. Și Pavel se roagă a doua oară. Dar răspunul e același. Și Pavel acceptă voia lui Dumnezeu. acceptă că Domnul știe mai bine și vede mai bine înlăuntrul lui.

Dar după o vreme Pavel consideră că a învățat destul lecția slăbiciunii, și se roagă a treia oară. O lecție pe care Domnul ți-o predă prin țepuș zi de zi ani de zile, iar tu ești apostolul cu revelații primite și cu mintea înnoită de Duhul și smerită înaintea Domnului! De câți ani e nevoie să înveți această lecție! Și după mulți ani, Pavel se roagă a treia oară. Doamne, am învățat lecția! Dar răspunul Domnului e același: ***Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.*** Din punctul de vedere al Domnului predarea lecției continuă până la capăt. Domnul considera că Pavel e mai eficient cu țepuș decât fără țepuș. Putem doar să observăm cât de greu se învață această lecție, și cât de ușor se uită ea. Dacă aceste lucruri erau valabile cu privire la Pavel, cu cât mai valabile sunt cu privire la noi.

Harul Meu îți este de ajuns. Căci puterea Mea ÎN SLĂBICIUNE este făcută desăvârșită!

Ce taină se ascunde în aceste cuvinte. Harul Domnului este de ajuns. De ajuns pentru ce? De ajuns pentru ORICE, și în special pentru a trăi în ascultare de Domnul și pentru a sluji Biserica Sa. Căci aici erau preocupările apostolului. El dorea îndepărtarea țepușului nu pentru a avea o viață mai liniștită, ci pentru a putea sluji MAI MULT sau MAI BINE Biserica DOMNULUI, pentru a putea vesti MAI MULT și MAI REPEDE Cuvântul Domnului către Neamuri. Să ne închipuim că țepușul ar fi fost o durere îngrozitoare de ochi și de cap, și că o zi pe săptămână această durere se activa și Pavel stătea imobilizat la pat apoi avea nevoie de o zi să își revină. În acea zi nu putea predica, nu putea duce o luptă intensă de mijlocire, nu putea studia, nu putea sfătui pe frați. Stătea pur și simplu la pat gemând și înfruntând tortura satanei. Și Pavel se gândea: două zile pe săptămână îmi sunt furate de cel rău. Două zile în care aș mai putea sfătui, îmbărbăta, studia, predica, călători....Doamne, scoate-mi acest țepuș de dragul Bisericii tale. și Pavel avea o logică. Dar Domnul vedea că Pavel este MAI EFICIENT cu cele două zile pauză decât dacă ar fi slujit în mod direct biserica 7 zile din cele 7 ale săptămânii. De ce? Pentru că eficiența nu se calculează doar prin CANTITATEA slujirii. Și cantitatea contează. Și timpul investit în slujire contează. Pavel precizează acest lucru atât în 1 Cor.7:25-40 când sfătuiește pe tinerii necăsătoriți să nu se căsătorească în vremuri de strâmtorare (probabil economică în acea vreme), tocmai pentru a se putea implica mai mult în slujirea Bisericii. Același principiu îl găsim în Romani 15:15-21) când Pavel menționează în cât de multe regiuni a vestit cuvântul Domnului. Dar dacă acest MULT nu este însoțit de CALITATE, atunci e în zadar. Trebuie să fie un echilibru. Iar CALITATEA e dată de **viața lui Hristos care se revărsa în noi.** Iar ea se poate revărsa mai mult în slăbiciune. Căci în slăbiciune stăm mai ușor în ground zero, și în slăbiciune suntem mai departe de ispita mândriei și Domnul poate lucra mai mult prin noi fără să ni se distrugă prin mândrie măreția lucrării Sale prin noi. Cele două zile de slăbiciune ale lui Pavel erau de fapt secretul pentru puterea slujirii efective din cealaltă 5 zile ale săptămânii.

Harul lui Dumnezeu ne este de ajuns pentru a ne întări credința, pentru a ne crește spiritual, pentru a ne purta de grijă, pentru a ne împlini, pentru a ne împuternici să zidim Casa Domnului. Harul este poate revărsa prin multe căi și mijloace, și prin multe contexte. Dar să nu confundăm aceste mijloacele cu harul lui Dumnezeu. Pavel s-a deprins să trăiască și în belșug și în lipsă. El a îndrăznit să afirme: pot totul în Hristos care mă întărește. El nu era legat de un context anume sau de un mijloc anume. Indiferent de context, harul lui Dumnezeu îi era de ajuns. Chiar dacă avea un țepuș, o posibilă stare de boală în trup, harul Domnului îi era de-ajuns. Ce minunat este să vedem așa lucrurile, și să nu ne legăm cumva de un context anume, sau de un mijloc anume. Să ne ancorăm doar în Dumnezeu, care indiferent de context, ne va purta de grijă prin harul Său și ne va întări prin harul Său. Noi suntem din instinct vânători de contexte sau mijloace favorabile (dacă așa vea un serviciu stabil, dacă mi-aș putea plăti toate datoriile, dacă așa vea casa mea, dacă aș scăpa de insomnie, dacă aș fi căsătorit, dacă așa vea un copil, dacă frații mi-ar da mai multă atenție, dacă s-ar întoarce și prin mine oameni la Domnul, dacă și iar dacă...., atunci aș putea sluji cu adevărat și cu mai multă putere!). Harul Lui este de ajuns. De fapt, slujirea este DOAR prin harul Său. Dacă încercăm să slujim bazându-ne pe anumite contexte sau mijloace, puterea lui Hristos se diminuează în noi. Căci slujirea e posibilă DOAR prin harul Lui și acest har se revărsa când noi ne punem încrederea doar în Domnul. Și cu cât încrederea este DOAR în Domnul cu atât se poate revărsa mai multă PUTERE de SUS. De aceea harul e făcut desăvârșit în slăbiciune. Căci slăbiciunea ne ajută să coborâm în acel punct zero (ground zero) unde zdrobirea eului e totală și credința noastră se ancorează doar în Domnul pentru orice acțiune și clipă de clipă.

Când Pavel înțelege această legitate, el își schimbă perspectiva față slăbiciune. El nu mai fuge de slăbiciune, nu mai este ostil slăbiciunii, nu se mai ia la trântă cu ea, ci o îmbrățișează cu drag și o lasă să își facă lucrarea: să îl conducă, să îl readucă, să îl cufunde mai mult în același ground zero. Punct zero al dependenței totale de Domnul. Iată ce scrie el:

- DE ACEEA, (din pricina acestei legități tainice a harului făcut desăvârșit în slăbiciune, a puterii Domnului amplificată în noi când suntem în punctul zero), simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Observăm o legătură între acest pasaj și cel din 2 Cor.11:21-27 în care Pavel enumeră suferințele sale. Într-adevăr în 12:10 Pavel reia enumerarea acestor suferințe, dar acum le enumeră pe scurt și le așează într-o lumină nouă. Despre ce este vorba?

Viața lui Pavel era dedicată în întregime zidirii Casei Domnului, singurului proiect pe care Domnul îl are pe acest pământ. Într-adevăr în 1,2 Împărați am descoperit că tema unificatoare a Scripturii și elementul unificator al planului Domnul este zidirea Casei Domnului. Și Pavel trăia nu pentru sine ci pentru Casa Domnului (11:28-29). Și știm tot din 1,2 Împărați că oricine vrea să se dedice zidirii Casei Domnului va fi prigonit de cel rău. Și Pavel era prigonit din plin (11:23-27). Și prin toate aceste atacuri și prigoniri cel rău încerca să îl întineze, să îl descurajeze, să îl defocalizeze de la zidirea Casei Domnului. Dar Pavel stătea în picioare și nu se lăsa nici măcar defocalizat de la preocuparea sa pentru zidirea Casei Domnului. Toate aceste lovituri nu reușeau să îl abată de pe drumul slujirii. Dar în 12:10 el ne împărtășește o mare TAINĂ. Toate aceste lovituri ale vrăjmașului menite să îl descurajeze de

la zidirea Bisericii, îl ajutau de fapt la zidirea Casei Domnului! Cum e posibil ca lovitura diavolului menită clar să te descurajeze, să devină un ajutor în slujire? Foarte simplu, ne spune Pavel: toate aceste lovituri aduc slăbiciune în mine, și astfel mă cufundă, mă conduc, mă țin în același punct zero al dependenței totale de Domnul. În fața loviturilor diavolului sunt câteva posibile răspunsuri:

- Să fii lovit, întinat, defocalizat, descurajat de aceste lovituri și diavolul să își împlinească astfel scopul cu ele.
- Să nu te lași lovit, descurajat, întinat cu ele, dar să te lupți frontal cu ele, să te opui cu toată ființa stării de slăbiciune adusă de aceste lovituri, să te mobilizezi cu tot ce ai să înfrunți slăbiciunile.
- Să nu te lași lovit, să continui lupta dar fără a înfrunța frontal slăbiciunile, ci lăsând slăbiciune să te afunde în ground zero și de acolo să chemi prin credința avraamică puterea lui Dumnezeu.

Pavel opera cu al treilea răspuns. De fapt, loviturile diavolului erau cele care îl ajutau să rămână în punctul zero și să trăiască mereu și mereu o minunată taină: *căci când slab atunci sunt tare*.

Am tot vorbit de slăbiciuni, de starea de slăbiciune. Se cuvin câteva lămuriri:

- Repetarea cuvântului slăbiciune, ne arată că Pavel nu era un supraom. El experimenta slăbiciunea ca orice om, adică experimenta teamă, nesiguranță, durere, oboseală, descurajare etc. El nu stătea în mijlocul mării iar în sufletul său erau doar sentimente de pace și bucurie. El nu era într-un turn de fildeș spiritual unde loviturile celui rău nu îl atingeau mai deloc. El resimțea slăbiciune ca fiecare din noi.
- Mare atenție însă la ce NU este starea de slăbiciune de care vorbește Pavel. În 12:12, el spune CLAR: el simte plăcere în slăbiciuni PENTRU HRISTOS. Cu alte cuvinte, slăbiciunile de care vorbește el sunt slăbiciunile care izvorăsc din prigonirile și necazurile de care are parte un copil al lui Dumnezeu DIN PRICINA lui Hristos, de slăbiciunile care izvorăsc de loviturile vrăjmașului date unui slujitor activ al Casei Domnului, care lucrează constant pentru zidirea mărețului Templu. Și aceste slăbiciuni izvorăsc din diversele atacuri ale celui rău care nu trebuie reduse- așa cum am înstatat deja în comentariu – la prigoana directă din partea omenilor. Orice tip de ISPITĂ adusă de cel rău în viața noastră este o formă de prigonire a celui neprihănit.
- Atenție deci căci sunt și alte stări de slăbiciune. Da, sunt stări de slăbiciune cauzate de faptul că am neglijat hrana spirituală (nu am mâncat constant din Cuvânt și din părtășia frățească), din pricina dualității noastre (nu suntem sinceri și constanți în slujirea lui Hristos), sau din pricina comiterii unor păcate. Da, de fapt toate cele trei aspecte menționate mai sus vorbesc despre o stare păcătoasă. Păcatul aduce slăbiciune, dar o slăbiciune spirituală, de nedorit,

și diferită de slăbiciunea pentru Hristos de care ne vorbește Pavel. Păcatul ne întoarce spre noi înșine, întristează Duhul, diminuează puterea Duhului în noi, face necesară o perioadă de vindecare, de convalescență chiar după pocăință. E adevărat că pocăința după o cădere ne reconduce spre punctul zero, așa cum a fost cu Petru. Dar căderea aduce și slăbiciune spirituală, și dă putere glasului lui Rabșache și glasului batjocoritorului. De aceea, căderea sau de fapt pocăința de după cădere e ultima modalitate prin care cineva ar trebui readus în punctul zero. Ideea este să nu părăsim punctul zero, să nu fugim de acolo, ci să ne cufundăm tot mai mult, și să lăsăm slăbiciunile aduse de prigonirile celui rău să ne reamintească cât de slabi suntem, cât de neputincioși suntem și cât de dependenți suntem de Dumnezeu în toate lucrurile.

- De asemenea, starea de slăbiciune chiar după voia lui Hristos devine benefică DOAR dacă știm ce să facem cu ea. Dacă o înfruntăm frontal, tot e bine căci ne luptăm cu ea. Mai indicata e tehnica de JUDO spiritual folosită de Pavel. În judo nu te opui forței adversarului ci te folosești de ea, o reconvertești în folosul tău și în defavoarea lui. Dar taina *căci când sunt slab, atunci sunt tare* se aplică doar dacă răspunzi cu credință în acea situație. Starea de slăbiciune te poate conduce spre disperare și necredință și compromis și cădere. Deci mare atenție CE FACI în starea de slăbiciune. Slăbiciunea devine benefică dacă e pentru Hristos, dacă e în urma prigonirilor celui rău și dacă răspundem cu credință în Dumnezeu. Pavel era tare în slăbiciune nu pentru că era în punctul zero ci pentru că din punctul zero se ancora în Hristos, pentru că ÎN POFIDA stării de slăbiciune credea în biruința pe care Hristos o poate aduce în el.
- Și Pavel vorbește despre O PUTERE NEMAIPOMENITĂ care venea de la Dumnezeu și care lucra permanent în El (2 Cor.4:7), Pavel vorbește despre nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos prin faptul că L-a înviat din morți, și care este activă în noi credincioșii (Ef.1:23), și despre lucrarea puterii tăriei Lui, care lucrează cu tărie în el (Col.1:29). Și întrebăm și noi ca Ghedeon:
 - Rogu-te Domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?
 - și ca Elisei: Unde este acum Domnul, Dumnezeu lui Ilie? (2 Împ.2:14)
 - și: Unde este puterea nemărginită de care vorbea Pavel? Acea putere care îl ținea într-o viață de ascultare de Hristos, care deschide porți pentru Cuvânt, care revărsa cu putere prin el mireasma lui Hristos, care proclama cu îndrăzneală o Evanghelie curată și care întorcea mulți oameni la Domnul?

- Cuvântul lui Dumnezeu nu minte. Cuvântul este adevărat și el s-a demonstrat pe sine în viața lui Pavel. Promisiunea puterii învierii în noi mai este valabilă. Problema e la noi, e la vas. E că suntem duali, nesinceri și trăim în păcat. Este că suntem mândri, e că nu ne cufundăm și nu rămânem în ground zero. E că punctul zero e mai degrabă o excepție decât o normalitate în viața noastră. E că noi suntem încă bogați, plini de noi înșine, de merite, de drepturi, de dorințe, de planuri și vise personale, de EU ȘTIU etc. și toate acestea împiedică puterea Duhului în noi, diminuează enorm puterea Duhului în noi. Dar Pavel este un exemplu viu de ce poate face această putere cu o lume întunecată, dacă măcar un om ajunge, se cufundă și rămâne în ground zero!

Aș vrea să insisnt că punctul zero nu este un detaliu, sau un aspect din trăirea creștină, din lupta spirituală. Sunt anumite elemente care sunt fațete ale unui ansamblu. Și tendința noastră este că atunci când le descoperim să le accentuăm prea mult, măcar o vreme. E vorba de mirajul noutății. De exemplu rugăciunea. Descoperim puterea rugăciunii, și vedem în rugăciune cheia. Apoi unitatea. Descoperim unitatea și vedem acolo cheia trezirii! și apoi aprofundarea Cuvântului, și evanghelizarea, și raportarea la bunurile materiale, și părtășia frățească în biserici de casă...Toate aceste sunt foarte importante, dar sunt fațete ale unui ansamblu. Ele trebuie luate ÎMPREUNĂ și în mod echilibrat fără a accentua prea mult pe o fațetă, pe o armă spirituală, pe un element din armătura spirituală, în detrimentul celorlalte. Ground zero este și el o fațetă foarte importantă. Și dacă un adevăr este important, el este revelat în întreaga Scriptură. Dacă el este susținut doar în câteva pasaje, atunci ceva nu este în ordine. Dar dacă el trasează un fir roșu în întreaga Scriptură chiar merită atenția noastră. Și ca să îi calibrăm bine importanța trebuie să îl așezăm în lumina ansamblului Scripturii. Doar ansamblul Scripturii și trăirii cu Dumnezeu te conduce către echilibru și nu te lasă să supralicitezi fațete ale luptei spirituale. Și acum mă gândesc la ground zero. Cu siguranță că sunt sub mirajul noutății. Dar vreau să îl înțeleg în lumina ansamblului Scripturii. Cât de important este el? Cu siguranță el trebuie așezat alături de celelalte arme spirituale. Dar unde să așezăm această învățătură în ansamblu? Unde să o așezăm în armătură: Unde să o așezăm pe harta luptei spirituale? Tot studiul pe 2 Corinteni îmi sugerează că acesta este un element central, inima ansamblului. De ce?

- Observăm că la Pavel era un element CONSTANT și CENTRAL în lupta spirituală. Ground zero ne definește taina activării puterii lui Dumnezeu în Pavel. Și Pavel era nimic, și Dumnezeu totul. Cum anume se declanșa în Pavel această putere nemaipomenită? Punctul zero ne conduce către răspuns. Și Pavel este un model desăvârșit pentru toți credincioșii. Dacă la el era central, la noi este central.
- De asemenea observăm că toate celelalte elemente din armătură, din lupta spirituală, menționate mai sus (cuvânt, rugăciune, sfințire, dragoste, unitate, proclamarea Cuvântului etc) au semnificație DOAR dacă sunt făcute PRIN DUHUL, și de fapt, pot fi făcute cu adevărat doar de Hristos care locuiește în noi. Taina punctului zero ne descoperă CUM se activează puterea Duhului în

noi în orice domeniu și în toate domeniile luptei spirituale. Ground zero este zona în care Duhul se activează pentru a ne sfinți, pentru a ne da pasiune să mijlocim, pentru a ne da lumină în Cuvânt, pentru ne da unitate, pentru a ne deschide porți pentru Cuvânt, pentru a întoarce oameni la Domnul. Și, repet, starea de ground zero nu înseamnă doar o stare de slăbiciune, de zdrobire a eului, ci o stare de totală dezgolire de sine (*ferice de cei săraci în duh!*)
ÎNSOȚITĂ DE O DEPLINĂ ÎNCREDERE ÎN HRISTOS!

- Punctul zero creionează de fapt ce înseamnă a CREDE ÎN HRISTOS ISUS. și știm că totul e prin har, iar ceea ce activează harul e doar credința în Hristos. Credința în Hristos nu doar că e necesară, nu doar că e suficientă, dar e și **exclusivă**, cu alte cuvinte, trebuie musai să te ancorezi DOAR ÎN HRISTOS ca El să lucreze în tine. Toată Scriptura vorbește despre taina credinței, iar Noul Testament înalță credința în Hristos ca elementul CENTRAL; FUNDAMENTAL al mântuirii omului. TOATE celelalte sunt ROADE ale aceste credințe. A vorbi deci despre credința în Hristos înseamnă a vorbi despre centru, despre inima Evangheliei, despre ceea ce dă viață și rost tuturor celorlalte elemente importante care gravitează în jurul centrului. Centrul obiectiv e Hristos. centrul subiectiv: e Hristos care lucrează în NOI. Punctul zero creionează centrul subiectiv al Evangheliei.
- Vom face o analiză a vaselor prin care a lucrat Domnul, și vom observa că punctul zero este cheia succesului fiecăruia. Căci ei au biruit nu prin ei înșiși ci prin puterea lui Dumnezeu. Marea întrebare rămâne: Cum s-a declanșat această putere a lui Dumnezeu în ei? Ground zero ne conduce către răspuns.
- În Noul Testament nu este o expresie mai des amintită decât: ÎN EL, sau ÎN HRISTOS, sau ÎN DUMNEZEU. De asemenea se repetă epxresia PRIN EL; PRIN DUHUL; SAU PRIN HRISTOS. ÎN HRISTOS este dacă vreți cel mai repetat concept al NOULUI TESTAMENT. Punctul zero ne ajută să deslușim în mod practic ce înseamnă A FI ÎN HRISTOS.

Deci acum nu e doar mirajul noutății. Chiar vorbim de centrul ansamblului. De **Hristos în noi, nădejdea slavei!** Deci taina de care vorbim nu doar că străbate întreaga Scriptură calificându-se ASTFEL în rândul armelor esențiale ale luptei spirituale (ca cele amintite mai sus), dar pare a fi centrul, inima tuturor acestora. Să fim mai clari: De exemplu: vorbirea în limbi. Nu se califică ca un concept esențial al luptei spirituale sau al Evangheliei. Testul e simplu: este un concept care să strabată toată Scriptura, care să fie un fir roșu, care să fie abordat în mod direct de sute de pasaje, care să aibă un loc aparte în fiecare carte din Scriptură? Deduci că vorbirea în limbi e un detaliu, e unul din darurile spirituale. Dar dacă luăm proclamarea Cuvântului, aceste element străbate toate cărțile Bibliei și sunt sute și mii de pasaje care o readuc în discuție. Proclamarea Cuvântului trasează un fir roșu în Biblie. Dar nu e singurul, la fel trasează și rugăciune, și sfințirea, și unitatea, și părțasia frățescă în

comunitate, și altele. Și la fel și ground zero. Dar ground zero este totuși în centrul tuturor acelor elemente și acesta îl face să aibă o importanță mai mare.

Pavel spune: pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. Cu alte cuvinte, exista pericolul real ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Și când ne gândim la ce presiuni era supus Pavel, și faptul că era în linia întâi a războiului spiritual, ne putem da seama ce cumplit ar fi fost ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Pavel ar fi rămas tot în linia întâi a războiului spiritual, dar fără puterea lui Hristos. Și vrăjmașul l-ar fi lovit fără milă. Ne aducem aminte de David. De ce a îngăduit Domnul să fie prigonit de Saul peste 10 ani de zile și să fugă ca o potârniche din peșteră în peșteră? Peste 10 ani David a fugit să își scape viața și a suferit nedreptatea și ocară de a fi un proscris în poporul lui Dumnezeu. Dar toată această presiune a avut un rol precis: să îi zdrobească lui David încrederea în puterea lui și în meritele sale și să învețe totala dependență de Domnul. Toți acești ani au avut ca și scop principal aducerea inimii lui David în ground zero, în matca Psalmului 131:

- Doamne, eu n-am o inimă îngîmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțercat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțercat. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!

Dar ce s-a întâmplat cu Bat-Șeba? Era David un obsedat sexual? Cu siguranță că nu. Dar David și-a permis să se relaxeze, să părăsească starea de ground zero. A neglijat lupta spirituală, dependența totală de Domnul, implicarea în bătăliile Domnului, și s-a relaxat, ca unul care controlează situația și își permite să se relaxeze. Și și-a ridicat capul din ground zero, din tranșeul harului. Și atunci vrăjmașul l-a lovit, și David a fost târât din păcat în păcat. Fără protecția lui Dumnezeu a fost o pradă atât de ușoară în mâinile dușmanului. Iar artileria care trăgea încontinuu spre David, Unsul Domnului, era cumplită. Și a fost cumplit pentru David să ridice capul. Oare ce s-ar fi întâmplat cu Pavel dacă și-ar fi ridicat capul? Avem de învățat. Cu cât creștem în Domnul, cu cât ne implicăm în războaiele Domnului, cu atât trebuie să fim ȘI MAI VIGILENȚI. Nu mai putem duce o viață normală, și nu ne mai putem permite momente de relaxare în lupta spirituală. Încrederea trebuie să rămână însă în Domnul și nu în vigilența noastră, în măsurile de precauție luate, în mijloacele prin care ne hrănim cu Domnul și ne arătăm dependența de El (timpul de părtășie de exemplu). Încrederea trebuie să fie ancorată în Hristos și doar în Hristos, în mila și puterea Sa, în bunătatea și credincioșia Sa, în meritele sale și în tăria Sa.

Pavel se lasă ajutat de Domnul că să rămână smerit în punctul zero. El acceptă că singur nu poate. Secretul manifestării puterii lui Hristos în noi este cufundarea și rămânerea în ground zero. Dar nici măcar acest lucru nu îl putem face singuri. Îl putem face doar cu ajutorul lui Dumnezeu. Și Pavel se lasă ajutat de Domnul pentru a rămâne smerit înaintea lui. Și în acest proces pentru rămânerea în ground zero, el insistă de trei ori pe un lucru pe care el îl face pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el, și anume: SE LAUDĂ CU SLĂBICIUNILE SALE. Să ne reamintim:

- Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda NUMAI cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea. (11:30)
- Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda DECÂT cu slăbiciunile mele.
- Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. De aceea, mă voi lăuda MULT MAI BUCUROS cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

Deci Pavel se lăuda NUMAI cu slăbiciunile lui și se lăuda BUCUROS cu slăbiciunile lui pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el. Și ce înțelegea Pavel prin slăbiciuni? Explică în v.10: *De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos.*

Și ne dăm seama că lista din 11:23-27 este de fapt LISTA slăbiciunilor sale. Într-adevăr, în acea vreme, martirajul era ceva nou. Astăzi, cel puțin în lumea creștină, în context creștin, martirajul este la loc de cinste. Ideea de a muri, suferi pentru o cauză este onorant. Dar în conetxt iudaic, cel neprihănit era protejat de Domnul. Și cel ce suferea era părăsit de Domnul. Și cu siguranță apostolii mincinoși nu se lăudau cu suferințele lor pentru Hristos. Pe de o parte lipseau, pe de altă parte era rușinos să te lauzi cu așa ceva. Într-adevăr, crucea era ceva rușinos, actul crucificării rezona în mintea oamenilor cum rezonază astăzi spânzurătoarea sau scaunul electric. A te lăuda cu crucea în acea vreme era la fel de straniu cum ar fi astăzi să te lauzi cu spânzurătoarea și ea să fie simbolul vieții tale. Deci Pavel se lăuda cu lucruri rușinoase pentru acea vreme. Dar mai mult decât atât el nu înșira aceste suferințe pentru a evidenția cât de tare este el care le face față, ci pentru a evidenția cât de slab se simte în acele contexte. Cu alte cuvinte el înșira toate aceste neazuri INSISTÂND pe slăbiciunea pe care o trezesc în el. Și totuși stătea în picioare! Și asta ridică o mare întrebare corintenilor: Pavele dacă tu nu ești un supraom, dacă nu voința și capacitățile emoționale te țin tare, dacă te simți slab și plin de frică în fața acestor prigoniri, cum explici că stai în picioare și te avânți cu entuziasm în vestirea Evangheliei? Și Pavel avea un singur răspuns: doar Hristos, doar o putere nemaipomenită și nemeritată care vine de la Dumnezeu. Eu sunt slab dar Hristos e tare, ba mai mult, când eu sunt slab, El este mai tare! Și Pavel se lăuda așa în primul rând înaintea propriei conștiințe, și apoi înaintea oamenilor și de ce nu și înaintea lumilor spirituale. Deci se lăuda așa mai întâi în fața propriei conștiințe. Ce spunea el despre sine conta enorm. Atâta timp cât se vedea mic în ochii săi, puterea lui Hristos creștea în El. Deci conta enorm ca Pavel să fie onest cu sine și să își așeze înaintea propriei conștiințe propriile slăbiciuni.

Dar nu era de ajuns. Pavel făcea același lucru și înaintea celorlalți. Nu era suficient să se laude așa în fața propriei conștiințe. Trebuia să facă același lucru înaintea oamenilor, și în special înaintea fraților. El era preocupat ca nici el însuși dar nici CEILALȚI să nu aibă o părere mai înaltă despre sine. Deci e nevoie să fii atent și ce transmiți celorlalți. Căci chiar dacă tu vezi clar că ești un nimic, e important să îi ajuți și pe ceilalți să vadă acest lucru. Căci altfel, ei vor își vor crea un model fals de slujire, ei vor fi înclinați să te idolatrizeze pe tine și nu să Îl slăvească pe Domnul, ei vor cultiva în minte mitul supraomului și vor căuta în ei

înșiși puterea de a atinge performanțele atinse în tine de puterea lui Dumnezeu. Dacă oamenii din jur nu înțeleg clar CÂT DE SLAB ești tu, deși ești slujitor al lui Dumnezeu, îi ții departe de RESURSA cheie a transformării lor. Prin performanțele tale le arăți UNDE trebuie să ajungă, însă nu îi înveți ȘI CALEA într-acolo. Și dacă faci acest lucru, nu doar că îi îndepărtezi de puterea lui Hristos dar puterea lui Hristos te va părăsi și pe tine. De ce?

- Căci dacă arăți spre tine și nu spre Hristos înseamnă deja părăsirea lui ground zero.
- Căci chiar dacă tu știi că ești un nimeni, aprecierile idolatre ale celorlalți (stimulate de tăcerea ta, sau de lipsa de preocupare ca ei să vadă în tine slăbiciunile tale), te vor împinge să crești în ochii tăi.
- Chiar dacă tu știi că ești un nimeni, și chiar dacă în inima ta respingi aprecierile idolatre ale semenilor, tăcerea ta cu privire la slăbiciunile tale și lipsa ta de preocupare ca ei să vadă în tine slăbiciunea, pentru ca astfel să poată deosebi cu claritate puterea lui Dumnezeu), va cultiva INDIRECT în Biserica lui Hristos un model fals de creștere spirituală, de erou spiritual, model care îi va ține pe frați departe de taina lui ground zero. Iar Hristos nu poate valida un astfel de MODEL. Și de aceea, puterea Lui nu va putea rămâne în tine.

Deci ce îți spui ție însuși despre tine, este la fel de important ca ce spui altora despre tine. Iar soluția nu este TĂCEREA. Poți evita să vorbești despre tine, despre biruințele din viața ta, tocmai ca lumea să nu te idolatrizeze. Dar tăcerea nu e o soluție. Lumea oricum va vedea puterea lui Hristos în tine, dar nu o va deosebi cu claritate ca fiind a lui Hristos. Și instintiv își vor crea pornind de la tine un model fals de slujire. Oamenii vor avea mereu tendința să privească spre ceea ce se vede. Dacă încheiem studiul pe 2 Corinteni cu gândul: ce grozav era Pavel! Nu am înțeles nimic. Pavel era un nimic, un om slab și bolnav ca și noi. Dar s-a lăsat prin credință transformat de harul lui Dumnezeu. Hristos era totul în El. Și harul strălucește cu atât mai mult cu cât Pavel a fost un lut atât de împotrivor harului. Soluția este deci să spargi TĂCEREA și să vorbești. Despre ce? Despre slăbiciunile tale, și NUMAI despre slăbiciunile tale, și să o faci BUCUROS. Să le spui oamenilor că te simi slab și fricos când intri într-o nouă cetate, înaintea unei predici, în fața defăimărilor și amenințărilor vrăjmașului. Apostolii mincinoși promovau un model fals de slujitor al lui Dumnezeu și un model fals de credincios. Doar prin faptul că ei se complăceau în a se lăuda, în a denigra pe alții, în a se compara cu alții, DOAR prin acest lucru ei se abăteau de la Evanghelie, vesteau o altă Evanghelie, vesteau un alt Isus. Chiar dacă nu formulau o învățătură eretică. Ei loveau în inima Evangheliei, căci loveau în centralitatea lui Hristos. Evaghelia înseamnă DOAR prin Hristos. Când ne abatem de la acest DOAR prin Hristos, ne abatem de la Evanghelie. Și Pavel nu cade în capcana să intre în competiție firească cu acești apostoli mincinoși. Căci chiar dacă apărându-se închidea gura defăimătorilor, problema rămânea în inima corintenilor. De la „ce grozavi sunt acești apostoli!”, corinteni ar fi fost comutați pe afirmația: „nu, ci , de fapt, ce grozav este Pavel!” Dar Pavel nu vrea acest lucru. Pavel vrea să îi scoată din această

paradigmă și să spună : Doar Hristos e grozav! Doar Hristos este eroul! Și Pavel e vrednic de crezare pentru că, măcar că nu este nimic, Hristos lucrează prin el.

Pavel înțelese această legitate. Și de aceea în mod constant se lăuda cu slăbiciunile lui. Când vorbim despre noi, ne lăudăm cu ce avem mai de preț. Lucrul pe care Pavel îl avea cel mai de preț era SLĂBICIUNEA. Și când vorbea despre el (despre el în sine, și nu despre el transformat de Hristos) se lăuda cu slăbiciunea. Căci acea slăbiciunea era cu adevărat a lui, și era ce avea mai de preț. Căci când era slab, atunci era tare.

Când Pavel se vede slab și se ancorează în Hristos, Hristos poate fi tare în el. Cu cât credința noastră se ancorează mai mult doar în Domnul și mai puțin în noi înșine sau alte elemente vizibile, cu atât puterea Domnului se poate revărsa pe pământ. Pentru aceasta e nevoie de o cunoaștere a îndurării și puterii Domnului pentru ca credința ancorată în El să fie cât mai mare, și în același timp e nevoie de o conștiință și acceptare a totalei neputințe umane și a lipsei oricărui merit pentru ca credința să fie direcționată doar către Domnul și deloc către om. Slăbiciunea era instrumentul care îl ajuta pe Pavel să activeze această credință de tip avraamic, credință care declanșează în noi nemărginita putere a învierii lui Hristos. De aceea, Pavel nu vedea în slăbiciune un VRĂJMAȘ, ci un aliat. Deși în sine nici suferința nici slăbiciunea nu erau de dorit, slăbiciunile pentru Hristos îngăduite de Domnul erau un ALIAT esențial în lupta spirituală. Și Pavel avea două răspunsuri față de slăbiciune:

- Simt plăcere în slăbiciune
- Mă laud bucuros cu slăbiciunile mele

Deci în relație directă cu slăbiciunea, Pavel simțea plăcere în slăbiciune. Despre ce plăcere e vorba? Este vorba despre plăcerea cunfundării în punctul zero, despre plăcerea trăirii doar prin credință, despre plăcerea abandonării în brațele Creatorului, despre plăcerea dată de aventura dependenței totale de Domnul. În relație cu semenii, Pavel se lăuda cu slăbiciunile lui, pentru ca privirile lor să fie ațintite asupra puterii lui Dumnezeu și nu asupra vasului prin care curgea această putere, Și Pavel opera așa cu slăbiciunea pentru ca puterea lui Hristos să rămână cu el și în el. Și îi mulțumim în Numele Domnului că ne-a împărtășit și nouă această mare taină.

Menționam mai devreme că punctul zero nu este un element singular în Scriptură, ci el străbate întreaga Scriptură. Am argumentat deja acest lucru. Pentru a-l detalia și mai mult vom face o scurtă analiză a vaselor prin care Domnul a lucrat în Vechiul și Noul Legământ, pentru a sublinia realitatea punctului zero din viața lor.